

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
АПЕЛАЦИОНИ СУД БРЧКО ДИСТРИКТА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
Број: 96 о К 100077 17 Кж
Брчко, 21.09.2017. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ!

Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, у вијећу састављеном од судија Зијада Кадрић, као предсједника вијећа, Срђана Недић и Драгане Тешић, као чланова вијећа, уз учешће Менсуре Хаџић, као записничара, у кривичном предмету против оптуженог С. Н. из Б., због кривичног дјела Неизвршење судске одлуке из члана 345. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“ број 33/14, 36/16 и 13/17), одлучујући о жалби браниоца оптуженог, Д. О., адвоката из Б., поднесеној против пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 100077 16 К од 06.04.2017. године, након јавне сједнице вијећа, одржане дана 21.09.2017. године, у присуству тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, Ђ. Р., оптуженог и његовог браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог С. Н. и потврђује пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 100077 16 К од 06.04.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 100077 16 К од 06.04.2017. године, оптужени С. Н. оглашен је кривим да је радњама описаним у изреци те пресуде, починио кривично дјело Неизвршење судске одлуке из члана 345. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па је на основу исте законске одредбе, те примјеном чланова 7., 42., 47. и 49. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине осуђен на новчану казну у износу од 3.000,00 КМ (три хиљадеконвертибилнихмарака).

Новчану казну оптужени је дужан платити у року од 3 (три) мјесеца, по правоснажности пресуде. Уколико новчану казну не плати у наведеном року иста ће се замијенити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 100,00 КМ изречене новчане казне одредити један дан затвора.

На основу члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, оптужени С. Н. обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у износу од 50,00 КМ и паушал за рад суда у износу од 100,00 КМ, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде под пријетњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је поднио бранилац оптуженог С. Н., Д. О. (у даљем тексту бранилац оптуженог), због битне повреде одредаба кривичног поступка (члан 297. став 1. тачка к) Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине), погрешно утврђеног чињеничног стања (члан 299. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта БиХ) и повреде кривичног закона (члан 298. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине), с приједлогом да овај суд усвоји жалбу, укине пресуду првостепеног суда и одреди одржавање претреса или да преиначи побијану пресуду, те оптуженог ослободи од оптужбе да је починио кривично дјело за које се терети.

Тужилаштво Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (у даљем тексту тужилац) поднијело је одговор на жалбу браниоца, у којем наводи да је жалба у потпуности неоснована, с приједлогом да овај суд жалбу браниоца оптуженог одбије као неосновану и потврди побијану пресуду Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

На јавној сједници вијећа овог суда одржаној дана 21.09.2017. године, бранилац оптуженог изјавио је да у цијелости остаје код навода из жалбе, да бланкетна норма за коју суд сматра да није испоштована не предвиђа обавезу доношења новог акта. У наведеном року није било ни могуће донијети одлуку због обимности материјала и проблема око функционисања наведеног одјељења, те да одлука нема никаквих разлога о одлучним чињеницама и предложио као у жалби.

Оптужени С. Н. је изјавио да остаје код навода које је истакао његов бранилац.

Тужилац је изјавила да остаје код одговора на жалбу, те да жалбу треба одбити као неосновану, а првостепену пресуду потврдити.

Овај суд је испитао побијану пресуду у складу са чланом 306. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, односно у границама жалбених навода, а по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, након чега је одлучио као у изреци ове одлуке из слиједећих разлога:

Жалба браниоца оптуженог је неоснована.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог приговара да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка, да је погрешно утврдио чињенично стање, те да је повриједио Кривични закон. Истакнути жалбени основи, нису у жалби поткријепљени адекватном аргументацијом која указује да је првостепени суд починио напријед наведене

повреде, а које би довеле у питање правилност и законитост првостепене одлуке.

Бранилац приговара да је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи, те да првостепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама. Овај суд сматра да пресуда није неразумљива, ни противрјечна сама себи, као што се жалбом тврди, те да је првостепени суд дао ваљане разлоге о одлучном чињеницама које указују на правилност побијане одлуке и истовремено као неосноване искључује приговоре и на те околности. У образложењу побијане одлуке, првостепени суд је указао на све проведене доказе и то како на исказе саслушаних свједока, с освртом на најбитније дијелове њихових исказа, те материјалну документацију која је током доказног поступка уврштена у доказни материјал. Након тога, првостепени суд је извршио оцјену свих проведених доказа, цијенећи сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима, а како је прописано чланом 281. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Након такве оцјене доказа првостепени суд је дошао до чињеничног утврђења да је оптужени починио кривично дјело у вријеме и на начин описан у изреци побијане одлуке. Одлука о кривици оптуженог заснива се на правилно утврђеном чињеничном стању, односно правилно утврђеним свим правнорелевантним и одлучним чињеницама, на које су правилно примијењене одредбе Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

Тако је првостепени суд утврдио да је оптужени у наведеном временском периоду обављао функцију шефа Одјељења за образовање ... и имао статус одговорног лица у органу власти Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Такође, утврђено је да је правоснажна пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о У 074737 15 Уж 2 од 17.09.2015. године достављена Одјељењу за образовање ... 01.10.2015. године и да је оптужени у складу са чланом 33. Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, био дужан да у року од 15 дана ријеши наведени случај доношењем друге одлуке. Иако је на супротно понашање оптужени упозораван дописом Европског универзитета од 25.11.2015. године, који га позивају да поступи по наведеној пресуди, те му је Градоначелник, у то вријеме Д. А., издао наредбу 17.02.2016. године да поступи по пресуди Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па како оптужени није поступио, 11.03.2016. и 18.04.2016. године упутио је ургенције оптуженом тражећи да поступи по наведеној пресуди, што је све свједок Д. А. потврдио током доказног поступка. Међутим, оптужени је очигледно истрајавао у непоступању по обавезама из правоснажне пресуде Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о У 074737 15 Уж 2 од 17.09.2015. године и остварио обиљежје бића кривичног дјела Неизвршавање судске одлуке из члана 345. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. О свему томе првостепени суд је дао ваљане и увјерљиве разлоге, које као такве прихвата и овај суд. Као што је већ речено, суд је указао на проведене доказе, извршио оцјену доказа, те навео које одлучне чињенице је утврдио на основу исказа саслушаних свједока и материјалне документације, те којим свједоцима је поклатио вјеру о ономе о чему су свједочили током главног претреса. Одредбом члана 33. из главе В (обавезност пресуде) Закона о

управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, коју и бранилац у жалби наводи прописано је: „Кад суд поништи управни акт против кога је био покренут управни спор, предмет се враћа у стање у коме се налазио прије него што је поништени акт донесен. Ако према природи ствари која је била предмет спора треба умјесто поништеног управног акта донијети нови управни акт, надлежни орган је дужан да га донесе без одлагања, а најкасније у року од 15 дана од дана достављања пресуде. Надлежни орган је при томе везан правним схватањем суда и примједбама суда у погледу поступка.“ У конкретном случају, пошто се ради о кривичном дјелу са бланкетном диспозицијом, понашање оптуженог које је било супротно члану 33. горе цитиране одредбе Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, имало је за последицу остварење обиљежја бића кривичног дјела Неизвршење судске одлуке из члана 345. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине за које је оглашен кривим, јер оптужени као одговорно лице у органу власти Брчко дистрикта Босне и Херцеговине није поступио по правоснажној пресуди Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о У 074737 15 Уж 2 од 17.09.2015. године

Није бранилац у праву кад у жалби тврди да првостепени суд не разликује оно што је изреком пресуде Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине наложено и онога што произилази из одредбе члана 33. Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, односно неосновано тврди да поменутом пресудом оптуженом није ни наметнута обавеза да донесе нови акт. Као што произилази из изреке пресуде Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о У 074737 15 Уж 2 од 17.09.2015. године за чије неизвршење се оптужени и терети, у задњем реду изреке прописано је да се предмет, односно горе наведено рјешење... поништава и предмет враћа туженом на поновно рјешавање. Будући да је предмет, као што је и наведено у изреци те одлуке, поништен и враћен на поновно рјешавање, онда се подразумијева да је након рјешавања надлежни орган, то јест Одјељење за образовање било дужно да донесе одлуку. Међутим, на наведени начин оптужени није поступио и неоснован је приговор браниоца да није било обавезе донијети нови управни акт.

Бранилац тврди да из изведених доказа произилази да је оптужени као шеф Одјељења поступао по пресуди Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине онако како му је наложено одлуком суда. Таква тврдња је у супротности са provedеним доказима, на којима је чињенично стање утврђено. Оно што се може узети као дјелимично тачним да је оптужени поступао у наведеном предмету, али никад није поступио на начин како је пресудом Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине од 17.09.2015. године одлучено, односно у том предмету никада није донесена нова одлука, то јест није донесен нови управни акт, а на шта га обавезује члан 33. Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. На примјену Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине га је и Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине упутио наведеном пресудом и то на страни петој, други пасус, гдје указује доносиоцу акта на који ће се начин, у циљу отклањања уочених недостатака, поступити и који закон примијенити. Управо је Закон о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, закон чијих се одредаба требао придржавати, а нарочито члана

33. Закона, услед чијег непридржавања је и дошло до извршења наведеног кривичног дјела. Тачно је да се у изреци пресуде Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине од 17.09.2015. године суд изричито не позива на одредбу члана 33. Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и не налаже доношење одлуке у року од 15 дана, али то произилази из образложења одлуке, о чему је овај суд напријед рекао, а из чињенице да је наведени Закон примјењиван у току вођења управног спора. Бранилац, по оцјени овог суда, погрешно закључује да оптужени односно Одјељење којим је руководио није било у обавези да умјесто поништеног управног акта донесе нови управни акт.

Наводима које бранилац у жалби истиче да поступак није вођен у складу са чланом 203. Закона у управном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине не доводи се у питање правилност првостепене одлуке, тако да исти навод овај суд сматра потпуно ирелевантним. Првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице, па правилно закључио да је оптужени дужан да најкасније у року од 15 дана донесе нови управни акт умјесто поништеног. Такође ирелевантан је и приговор да је наведени поступак покренут на основу члана 33. Закона о високом образовању Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, те се не може довести у везу са пропустима оптуженог, нити евентуално представља било какву чињеницу или околност која би искључивала кривицу оптуженог за наведено кривично дјело. Првостепени суд је правилно утврдио наведену обавезу оптуженог, те истовремено и навео на основу којих доказа је утврдио да оптужени није у року од 15 дана донио нови акт, односно да није поступио у складу са чланом 33. Закона о управним споровима Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, а о чему нарочито говори на страни шестој, предзадњи и задњи пасус, позивајући се на исказе свједока Д. А., К. М. и С. А.

Бранилац у жалби истрајава у погрешној тврдњи да оптужени, односно Одјељење на чијем челу је био, није било дужно донијети нови управни акт, па се у прилог томе позива на страну пету, образложења пресуда Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине од 17.09.2015. године и дио образложења са те стране, односно дио реченице „а коначно рјешење које би потом Одјељење евентуално донијело“ цитира, те из контекста тако издвојеног дијела ријечи, погрешно закључује да у конкретном случају није било нужно донијети нови управни акт. Надаље закључује да нарочито није било нужно донијети нови акт најкасније у року од 15 дана, по пријему пресуде којом је поништен управни акт. Наведени закључак, а с тим у вези тврдња изнесена у жалби је, по оцјени овог суда, потпуно неаргументована, јер бранилац из контекста цијелог образложења одлуке, односно из једног дијела пасуса са пете стране издваја неколико ријечи и одлучи Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине покушава дати сасвим неки други смисао, тврдећи да надлежно Одјељење, односно оптужени нису били у обавези донијети нови управни акт.

Надаље, разлози на које бранилац указује, а који се тичу отежаног обављања функције шефа Одјељења, у погледу мањка стручних лица која су радила у том Одјељењу, те обимност цијелог предмета, као и то да је оптужени на мјесто шефа Одјељења замијенио свог претходника П. М., нису разлози који

евентуално искључују кривицу оптуженог, али се у извјесном смислу могу сматрати као олакшавајуће околности, јер је неспорно било очигледно потешкоћа у раду наведеног Одјељења, али никако да се није могло поступити на начин на који је наложено пресудом Апелационог суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

Овај суд сматра да првостепени суд приликом доношења побијане одлуке није починио разноврсне повреде поступка на које се жалбом неосновано указује, а ни повреду Кривичног закона, нити је чињенично стање погрешно утврђено, јер све наведено у жалби не указују на увјерљив начин да је првостепена пресуда неправилна и незаконита са аспекта истакнутих жалбених основа.

Имајући у виду проширено дејство жалбе из члана 308. Закона о Кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, будући да жалба због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања или повреде Кривичног закона, поднесена у корист оптуженог садржи у себи жалбу због одлуке о кривичноправној санкцији, а имајући у виду жалбене основе због којих се првостепена пресуда побија, овај суд је преиспитао првостепену пресуду и у том дијелу. Након тога овај суд је закључио да је првостепени суд и у погледу избора кривичноправне санкције правилно одлучио и да се правилно определио за новчану казну у износу од 3.000,00 КМ, имајући у виду све утврђене околности из члана 49. (општа правила за одмјеравање казне) Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Свим утврђеним олакшавајућим околностима уз истовремено одсуство отежавајућих околности првостепени суд је дао адекватан значај, па је оптуженог осудио на новчану казну, при томе водећи рачуна да је за наведено кривично дјело прописана новчана казна или казна затвора до 3 (три) године. И овај суд је увјерења да ће се изреченом новчаном казном постићи сврха кажњавања прописана чланом 42. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине и са аспекта генералне и специјалне превенције, тим прије јер оптужени није лице склоно вршењу кривичних дјела, нити било којој врсти асоцијалног и девијантног понашања и да се ради о узорном грађанину, који није до сада имао сукоба са законом.

Будући да нису постојали разлози због којих се пресуда побија жалбом, а ни повреде Кривичног закона на које овај суд пази по службеној дужности, овај суд је на основу члана 313. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине жалбу браниоца оптуженог одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Били су то разлози због којих је одлучено као у изреци ове пресуде.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Менсура Хаџић

Зијад Кадрић